

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

3. Quare introijsti ad viros præputium habentes, 4. & manducasti cum illis? Incipiens autem Petrus, exponebat illis ordinem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

rum hæreticorum rabiem & furorem exce-
dant, Pelagianorum scilicet, qui illam cere-
moniam in tota Ecclesia visitatissimam con-
uellere (ex qua tamèn eorum error aperte
conuincebatur) non sunt ausi, aduersus eam
frustra, & non sine nota summa infamia,
post tot iam saecula obganniant. Antiquita-
tis consensum contra similes Caluini grun-
nitus in Antidotis nostris Euangelicis pro-
duximus.

Vide Au-
gust. de
peccato
orig. lib.
2. cap. 40.
& de vni-
co bapt.
cap. 14. &
epist. 105.

In Matth.
cap. 12.
ver. 26.

C A P. XI.

3 Quare introiisti ad viros præputium habentes,
& mandibasti cum illis? 4. Incipiens autem
Petrus exponebat illis ordinem.

Q Via B. Petrus, ex postulantibus & Petri au-
scandalum non leue passis fratri-
bus, facti sui rationem aperte &
modestè explicat, duplex ex hac
Petri modestia venenum sugit Caluinus.
Primùm, nullam fuisse Petri iupra ceteros
authoritatem. *Quia* (inquit) meminerat se unum
esse ex grege, non modò in ordine se cogi patitur, sed
spōne Ecclesie iudicio se submittit. Et in sua In-
stitutione: *Quum acci: satur quid ad Gentes in-*
gressus fuerit, etiamsi id fit immitio, respondet ta-
men, & se se purgat. Hæc ille. Atqui hoc factū
Petri insignem quidem modestiam & su-
premo Pastore dignam demonstrat, autho-
ritati

Instit. lib.
4. cap. 6.
num. 7.

ritati eius supremæ nihil derogat. *Vide* (in
Homil. 24 in Acta.) quomodo
rationem reddit, & non vult doctoris auctoritate
vix. Sciebat enim quod quo modestius loqueretur,
hoc magis eis prodesse. Hæc ille, sanior & sanctior
Lib. 9. epist. 19. interpres quam diuinæ Scripturæ
corruptor Caluinus. Sed & B. Gregorius
idem animaduertit. Petrus, inquit, *Apostolorum*
primus, &c. querelæ fidelium non ex potestate,
sed ex ratione respondit. Si enim, cùm à fidelibus
cūparetur, auctoritatem, quam in sanctam Ecclesiam
aceperat, attendisset, respondere sic poterat, ut
Pastorem suum oves, quæ ei commisso fuerant, re-
prehendere non auderent. Sed si in querela fidelium
aliquid de sua potestate diceret, profecto doctor mä-
sue tuidinis non fuisset. Hæc ille. Laudatur ergo in hoc facto Petri modestia, mansuetudo,
prudentia, facti sui rationem modestè reddit, aliorum querelis mansuetè responderet.
Quod magis profuturum sciebat, in respon-
dendo modum teneret. Authoritati aut pri-
matui eius nihil derogatur: nec propterea
veluti unus ex grege in ordinem cogitur, ut insul-
*Caluinii
inepta collatio.* sam Caluinii collectionem, non solum pri-
matum inter Apostolos nullum, sed nec a-
pud populum fidelem Apostolatum ullum
teneret; sed & cuiuslibet Pastoris loco ex-
cideret. Atqui ut propter hanc modestam
facti sui rationem redditam Apostolus &
Pastor esse non desijt; ita nec propter ean-
dem

dem Apostolorum ac totius Ecclesiæ princi-
pium ac caput esse destitit. Ita primo Caluini
veneno facile antidotum dedimus.

Sequitur nunc alterum magis virulen-
tum. *Vt demus* (inquit) *voluntariæ hoc fuisse sub-*
missionis, cur tamen ostensum sibi tale modestie ex-
emplum non imitatur Romanus Pontifex, si Petri
successor est? Quanquam non longo circuitu hic opus
est. Nam si verum est quod in sacrilegis suis decretis
vomunt Pape, perfidae sedis pri- ilegia deseruit
Petrus, a quo ita Romanae sedis proditor fuit. Post-
quæ enim Papæ totius mundi iudicem fecerunt, qui ho-
minum iudicio nō subiaceat, postquæ eum extulerunt
supra nubes, vt, à reddenda ratione immunis, arbi-
triū suum ac libidinem pro lege habeat; mox sedis
Apostolicae patronū constituit, qui eius privilegia
strenue tueatur. Cuius ergo ignauie damnandus
*erit Petrus, si ius sibi à Deo collatum tam facile ceden-
do abiecit? Cur non saltem obijciebat se legibus solu-
tum esse, & communi ordine exemptum? Atqui ni-
hil tale praefatur; sed rectâ ingreditur in causam. Nos*
vero meminerimus nihil obstare, quoniam idolum
*illud secure contemnere liceat, quando sibi tam effre-
nem tyrannidem usurpans, se ex Episcoporum nume-
ro expunxit. Hic est hoc loco rabiosi huius*
canis latratus, quem paucis compescam.
Romanus Pontifex, Petri successor, D. Pe-
*tri modestiam ac moderationem, quando- Eadem re-
cumiq; causa fidei ac religionis agitur (qua- futatur ad
lis hæc erat à fratribus Petro proposita) ita
luculenter & conspicuè obseruat, vt (quod*
N toti

Eadem re-
futatur ad
rejicitur.

toti orbi Christiano notū est) nullam in causa fidei emergētem difficultatē, nullas Christianorū hominū circa fidem querelas, contradictiones, oppositiones vel aliquando rejiciat (quoties rei grauitas id depositum) vel solus definiat, sed consultis fratribus, quos hoc potissimum nomine perpetuō apud se retinet Cardinalitia dignitate præditos, viros semper eruditione & sapientia conspicuos, aliquando etiam alijs aduocatis viris vndequaq; doctissimis, vel etiam Synodali facta aliorū Episcoporum coitione, de omni circa fidem questione grauiter ac mature dispiciat. Petri igitur hac in re modestiā & prudentiam ad amissim imitatur. Nec vlla decreta Pontificia hanc Papæ authoritatem tribuunt, vt de nulla fidelium dubitatione ac quæstione dispiciat, consultet, tractet; vt nullorum querelas audiat, quibus audiendis perpetuam aurē præbet; sed vt semel ab eo responsa ac definita nemo alias conuellat. Sicuti & Petri satisfactioni semel factæ fideles illi non restiterunt, sed statim acquieuerunt, glorificantes Deum; tametsi in causa quæ illis absurdissima videbatur, & à qua maximis animis abhorrebant. Nihil igitur aliud quam fallit ac mētitur Caluinus. Sed nec Petrusius sibi à Deo collatum cedendo abiecit, vt iā ex Chrysostomo & Gregorio adeo quæ ex certa ratione ostendimus. Videbit igitur Caluinus, & viderint Caluinista omnes,

omnes, quām securē Petri successores contemnāt, & illā Apostolicā Sedē ore sa-
 crilego *id lū vocent*, cui propriè & peculia-
 riter *claves regni celorum Christus dedit*, cū totius Matth. 16.
 ouilis pascendi curam triplici asseueratione ^{Ioan. 21.}
 commisit, cui denique ceteros omnes con- ^{Luc. 22.}
 firmandi potestatē tribuit. *Effrenem tyran-*
nidem quā memorat Caluinus, non Roma-
 ni Pontifices, sed horum temporum Archi-
 hæretici, ipse in primis Lutherus atque Cal- ^{Lutheri}
 uinus exercuerunt, seque non ex Episcopo- ^{effrenis}
 rum modō, sed & omniū membrorum cor- ^{arrogantia}
 poris Christi numero expunxerunt. Quæ
 enim magis effrenis, tyrannica, & superba
 vox quā illa Lutheri in fine libri de seruo
 arbitrio? Quia Erasmus cui in illo libro re-
 spondet, suam disputationem *Distribam* in-
 scripsérat, quasi collationem de libero arbitrio
 inuestigandæ veritatis causa factam,
 Lutherus contrā hunc in modum conclu- ^{In fine}
 dit: *Ego in hoc libro non contulī, sed asserui & af-*
fero: & penes nullum volo esse iudicium, sed omni-
bus suadeo ut præsent obsequium. Item in libro
 contra Regem Anglia: *Ego certoscio mea*
 dogmata habere de cœlo. Rursum quæ magis ^{Caluini}
 effrenis, tyrannica, & superba vox quā illa ^{Vox effre-}
 Caluinii? Nulla Conciliorum, Pastorum, Episco- ^{nis & ar-}
 porum, nomina nos impediant, quominus omnes om- ^{rogantif-}
 nium spiritus ad diuini verbi regulam exigamus, ^{sima.}
 quo probemus num ex Deo sunt. Rursum alio in
 loco: *Nos sedula meditatione adhibita, sensum*
 N 2 ^{Institut.} *verbq-*

verborum Christi (Hoc est corpus meum) amplectimur quem Spiritus Dei suggestit; quo freti, despiciimus ex alto quicquid terrenæ sapientiae contraria.

Ibidem c. 17. num. 25. opponitur. Adhuc alio in loco: Non sum nescius

quan^a hic appareat hominibus profanis & absurditas & repugnantia (nempe Deum velle arcana quadam voluptate & operari peccata;

qua^m manifesta sua & reuelata voluntate

In lib. de prohibet fieri;) Sed quicquid illigant aut al-

terna latrent, mea mihi conscientia instar mille testium

Dei prez. destinatio. est. Denique non alia ex causa Caluinus

cum suo Farelllo sententia 200. Senatorum

Genena expulsi sunt, quam quia, ut ille Se-

Capito ad natus scripsit, in libera civitate tyranni esse vo-

Farelli in luerni, & quia nouum Pontificatum renocarunt.

ter epist.

Cal. epist. Quando igitur isti duo nefarij Archihare-

tici vllam fidei suę rationem reddent, quando

vlli mortalium se submittent, quando

vllias iudicio subiacebunt, qui penes nullum

volum esse iudicium, qui clamitant se certosire

se sua dogmata habere de caelo, ut Lutherus; qui

nec Concilia, nec Episcopos, nec Pastores audit vi-

los, sed omnium sentencias examinare vult; qui

omnes alias ex alto despicit; qui suam solam con-

scientiam instar mille testium habet; qui propter

tyrannidem affectata Geneua pelli debuit,

ut Caluinus? Quid est in causa fidei effre-

nem tyrannidem exercere, si hoc non est?

Qui enim alium neminem audire vult, se

ipsum ab omnibus audiri flagitat.